

Arrest

nr. 235 840 van 13 mei 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, dient op 20 september 2018 bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 augustus 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dat dit verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat).

Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Palestijn van Arabische origine te zijn en geboren te zijn op (...) 1992 in Shejaiya (ook Shujayya genaamd), gelegen in de Gazastrook. U bent een soennitische moslim. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U hebt acht broers en zussen. U bent UNRWA geregistreerd. Uw familie ontvluchtte tijdens de oorlog in 1948 of 1967 het gebied Brezzebe dat heden deel uitmaakt van Israël. U woonde steeds in de Ijdeida straat, ook Al Nazaz straat genaamd, in Shejaiya. U woonde daar met uw paternale grootouders, ouders, broers en zussen; alsook met uw paternale oom en diens gezin. Uw vader is heden gepensioneerd, maar in het verleden werkte hij eerst als schrijnwerker in Israël en vanaf ongeveer 1999 werkte hij als bode bij het ministerie van jeugd en sport. Toen de Hamas autoriteiten in 2007 de macht verwierven in de Gazastrook, werkte hij officieus niet meer. Uw vader heeft gehoor- en spraakproblemen. Uw moeder werkte bij het kantoor voor de jeugd onder de Fatah autoriteiten. Sinds 2006 of 2007 ontvangt zij een werkeloosheidsuitkering. U studeerde "Occupational Therapy" aan de Al Aqsa universiteit in Gaza en studeerde af in 2012. U vond tijdelijk werk in het Al Wafa ziekenhuis. Omdat u echter geen vaste job vond, volgde u een opleiding in schilder- en gipswerken om op die manier in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. U begon uw eigen zaak en werkte lokaal. U bent nooit lid geworden van Hamas. Uw familie was immers Fatah gezind. Op 18 november 2017 verliet u samen met uw vader, A(...) J(...) H(...) Y(...) H(...) (O.V. ...), de Gazastrook. Uw vader en u staken de grens met Egypte over in Rafah. In Caïro namen jullie het vliegtuig naar Istanbul. U verbleef enkele dagen in Turkije en reisde samen met uw vader door naar Griekenland. Jullie werden opgepakt door de Griekse autoriteiten en opgesloten. Via bemiddeling van de Verenigde Naties werden uw vader en u vrijgelaten. Jullie kregen aanvankelijk een tijdelijk verblijf in Griekenland. U ging met uw vader naar Athene. Bij een poging Griekenland te verlaten, werd u op de Griekse luchthaven in Athene opgepakt door de luchthavenautoriteiten. Uw vader slaagde erin vanuit Griekenland naar België te reizen, waar hij een verzoek op internationale bescherming indiende op 1 februari 2018. Het CGVS kende uw vader de vluchtelingenstatus toe op 15 juli 2019. Uw broer, A(...) Y(...) H(...) Y(...) (O.V. nummer ...), verblijft sedert mei 2015 in België en hem werd de vluchtelingenstatus toegekend op 29 september 2015. U diende een verzoek om internationale bescherming in te Griekenland en werd er door de Griekse autoriteiten erkend als vluchteling op 27 juli 2018. U verbleef er in een vluchtelingencentrum op het eiland Rhodos. U vond moeilijk werk in Griekenland. Om uw vader, die doofstom is, bij te staan in België besloot u Griekenland te verlaten. Uw broer kan uw vader moeilijk helpen in het dagelijkse leven te België omdat hij werkt en het druk heeft. Zodra uw vader zich buitenshuis begeeft, dient iemand uw vader te begeleiden. U wil graag die taak op u nemen in België. Omdat u behalve een verblijfsvergunning geen andere steun kreeg in Griekenland wilde u ook Griekenland verlaten. Zo kreeg u geen taalopleiding en moest u zelf naar werk gaan zoeken. U werd eens aangereden in Griekenland op straat, maar omdat u een vluchteling was, ondernam de overheid niets tegen de daders van de aanrijding. U verliet Griekenland op 2 september 2018. U reisde legaal per boot vanuit Athene naar Bari in Italië. Vervolgens reisde u per bus via Milaan en Frankfurt naar België. U dient hier een verzoek om internationale bescherming in op 20 september 2018.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van volgende documenten neer: uw Palestijnse identiteitskaart, de identificatiepagina van uw Palestijnse paspoort, uw geboorteakte, uw UNRWA kaart, een klacht van het verlies van uw paspoort en uw Griekse verblijfskaart, een attest van Samusocial, een medisch verslag betreffende uw broer A(...) H(...) Y(...) A(...) J(...), een brief van Fatah betreffende uw problemen met Hamas, een huiszoekingsverslag waarvan het overgrote deel onleesbaar is zoals blijkt uit de vertaling, drie dagvaardingen, de identificatiepagina van het Palestijnse paspoort van uw vader en een attest van het Palestijnse Ministerie van Jeugd en Sport in kader van de promotie van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door de Griekse autoriteiten op 27 juli 2018

(zie CGVS, notities persoonlijk onderhoud, pp. 13 - 15 en brief Griekse autoriteiten, de dato 07/01/2019, blauwe map).

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet ontvankelijk te verklaren.

Niettemin verkeert u in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalde u verschillende redenen aan waarom u niet langer in Griekenland wenste te verblijven.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering, die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Uit uw verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 21 juni 2019, waarbij u specifiek bevestigd werd met betrekking tot uw persoonlijke situatie en omstandigheden in Griekenland en waarbij u in de gelegenheid werd gesteld om de nodige elementen aan te reiken in het kader van de behandeling van uw verzoek, blijkt immers dat u, die van december 2017 tot 2 september 2018 in Griekenland verbleven hebt, niet concreet hebt kunnen aantonen dat u daadwerkelijk verhinderd was om er in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien hebt u evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat u er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebt gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade, en kunnen er in uw hoofde geen indicaties van enige bijzondere kwetsbaarheid worden ontwaard. Immers haalt u aan Griekenland hoofdzakelijk verlaten te hebben naar aanleiding van het gegeven dat uw vader die in België verblijft, doofstom is en om die reden uw hulp nodig heeft in het dagelijkse leven (CGVS, p. 14). Het gegeven dat uw vader doofstom is, wordt niet betwist door het CGVS maar wijzigt niets aan het feit dat u door de Griekse autoriteiten reeds internationale bescherming werd verleend en u in Griekenland aldus reële bescherming geniet. Bovendien verblijft ook uw broer, A(...) Y(...) H(...) Y(...) (O.V. nummer ...), die net als uw vader erkend werd als vluchteling in België. U slaagt u er niet in aannemelijk te maken om welke reden uw vader uw specifieke hulp zou nodig hebben en onvoldoende zou kunnen rekenen op bijstand van uw broer hier. U

geeft daarbij toe dat uw vader zelfredzaam is in het dagelijkse leven maar wel hulp zou nodig hebben als hij zich buitenshuis begeeft omdat hij slechthorend is. Dat uw broer hier werkt en het druk heeft, is niet relevant. Uw verzoek om in België te kunnen verblijven om vader bij te staan als hij buitenshuis gaat, valt derhalve niet onder reikwijdte van de huidige procedure: u dient daartoe de geëigende procedure aan te vatten. Er kan geenszins op basis hiervan worden besloten dat uw fundamentele rechten zullen worden geschonden bij terugkeer naar Griekenland.

Voorts haalt u aan dat u Griekenland hebt verlaten omdat u er, naast uw verblijfsrecht en verblijfsdocument, niets hebt ontvangen: geen taalopleiding, geen werk, geen (financiële) ondersteuning en geen medische hulp. Nochtans geeft u voorts toe dat u in Griekenland 90 euro per maand ontving, u er gehuisvest was in een opvangcentrum en twee gratis maaltijden per dag kreeg. Gevraagd of u ooit gewerkt hebt in Griekenland, ontwijkt u de vraag en stelt u dat er geen werk is in Griekenland. Daarop gevraagd door het CGVS of u werk hebt gezocht, ontwijkt u opnieuw de vraag en zegt u dat de lonen er laag zijn en ze heel weinig betalen. Wanneer het CGVS verder peilt naar uw bereidheid in Griekenland te werken, beweert u in Athene werk gezocht te hebben maar concrete informatie verstrekt u verder niet. Wanneer het CGVS daarop vraagt of u al dan niet naar werk hebt gezocht nadat u erkend werd als vluchteling, slaagt u er niet in een duidelijk antwoord te geven en zegt u dat er op de toeristeneilanden jobs zijn in hotels en restaurants tijdens het seizoen. Gevraagd of u dan een job gevonden hebt, beweert u dat dat moeilijk is en u geeft toe nooit een dag te hebben gewerkt in Griekenland. Hieruit kan moeilijk worden afgeleid dat u niet de kans werd geboden aan het werk te gaan in Griekenland om er uw leven op te bouwen. Het heeft er alle schijn van weg dat u van meet af aan Griekenland wilde verlaten en niet de intentie had zich daar te vestigen. U verklaart immers dat u geen andere keuze had dan een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Griekenland omdat u het zich financieel niet kon veroorloven om te vertrekken en verder te reizen. Uw argumenten volstaan echter niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming in België aangezien dit geen vrees in vluchtelingenrechtelijke zin noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade behelst ten aanzien van Griekenland. Hoewel u beweert dat u in Griekenland het slachtoffer werd van een verkeersongeval en de dader(s) niet vervolgd werd(en) omdat u een vluchteling bent, kan u dit niet staven en blijft dit slechts een boutewering. Hieruit blijkt evenmin dat de bescherming die u geniet als vluchteling in Griekenland niet effectief zou zijn. U beweert verder dat mensen vreemd opkijken en angstig reageren wanneer zij horen dat u Arabisch spreekt. Dit betreft opnieuw een veralgemening, waaruit niet kan afgeleid worden dat u in Griekenland het slachtoffer werd van vervolging of blootstelling aan een mensonwaardige of vernederende behandeling. U maakt in uw persoonlijk onderhoud nergens gewag van overige noemenswaardige problemen in Griekenland, wat er op wijst dat u louter op basis van economische motieven en omdat u uw familie hier wenste te vervoegen besloot Griekenland te verlaten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs al zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend, niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X). Volgens informatie in het administratieve dossier is uw verblijfsvergunning geldig tot 30 juli 2021.

De documenten (kopieën) die u voorlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens, alsook hebben sommige documenten betrekking op uw ingeroepen moeilijkheden in Gaza. Deze elementen staan op zich niet ter discussie en vermogen dan ook geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat, zij merkte correct op dat de persoonlijke notities niet vrij van spelfouten zijn. Door omstandigheden slaagde de protection officer er niet in deze spelfouten te corrigeren alvorens op te laden in de databank van het CGVS. Doch doen deze spelfouten geen afbreuk aan de essentie van uw verzoek, met name dat u internationale bescherming geniet in Griekenland zoals gestaafd wordt aan de hand van informatie in het administratieve dossier en deze bescherming effectief en duurzaam is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

De verzoeker betoogt dat hij niet kan rekenen op effectieve bescherming in Griekenland, zoals deze hem door de richtlijn 2011/95/EU en het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) wordt gegarandeerd. Volgens de verzoeker heeft de commissaris-generaal de inhoud van het beschermingsstatuut dat hij geniet niet grondig genoeg onderzocht. De verzoeker zet in het eerste middel het volgende uiteen:

"4.1.1. Het gebrek aan een grondig onderzoek

Op basis van het persoonlijk onderhoud dat heeft plaats gevonden op 21 juni 2019 heeft verweerster beslist om het verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren aangezien verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland.

Op basis van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren indien de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Een verzoek om internationale bescherming kan niettemin ten gronde worden onderzocht, indien de aanvrager het bewijs levert dat hij niet langer kan rekenen op de bescherming van de andere lidstaat van de Europese Unie. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij in Griekenland niet beschermd werd.

Verweerster bevestigt deze interpretatie op haar eigen website. Zij verklaart dat de stelling dat verzoeker kan profiteren van de bescherming die door een ander EU-land is verleend, weerlegd kan worden. Om dit te doen dient de verzoeker het tegendeel te bewijzen. Verweerster zal zich dan uitspreken over de vraag om internationale bescherming, rekening houdend met de algemene situatie van het land in kwestie en de persoonlijke situatie van de verzoeker.

“Het vermoeden van bescherming is weerlegbaar. De asielzoeker kan tijdens het persoonlijk onderhoud elementen aanbrengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de aan hem toegekende bescherming.

De commissaris-generaal onderzoekt elke aanvraag van een asielzoeker die mogelijk over een vluchtelingenstatus in een andere EU-lidstaat beschikt, individueel en inhoudelijk.

De commissaris-generaal houdt rekening met de algemene situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

(CGVS, Vluchtelingenstatus in een andere EU-lidstaat, te consulteren via: <https://www.cgvs.be/nl/vluchtelingenstatus-een-andere-eu-lidstaat>, verzoeker zet vet)

In de bestreden beslissing wordt als het ware een nieuwe voorwaarde toegevoegd aan artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet door te stellen dat verzoeker moet aantonen dat hij “een gegronde vrees of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.”

België moet zich er echter van vergewissen dat verzoeker een status geniet die voldoet aan de minimumnormen die zijn vastgelegd in de internationale en Europese wetgeving. Dit betekent dat de inhoud van het statuut aan de minimumnormen van de Kwalificatierichtlijn moet voldoen, analoog aan de bepalingen die al in het Verdrag van Genève zijn opgenomen. In dit verband moet ook de inhoud van de vluchtelingenstatus in Griekenland worden gecontroleerd.

Uit wat volgt blijkt dat de algemene situatie in Griekenland niet in overeenstemming is met de internationale normen voor het statuut van internationale bescherming. Het lijkt er ook op dat de veiligheidsproblemen in Griekenland van dien aard zijn dat verzoeker geen effectieve bescherming kan genieten.

4.1.2. Veiligheidsproblemen in Griekenland

Verweerster beslist in de bestreden beslissingen dat de verklaringen van verzoeker wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet als gegrond kunnen worden beschouwd.

Nochtans heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 21 juni 2019 getuigd over de onveilige situatie in Griekenland. Hij werd er het slachtoffer van een verkeersongeval, maar omwille van zijn afkomst werden de daders niet vervolgd. Hij voelde zich bijzonder onveilig in Griekenland.

(...)

(Nota's persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 15)

Er mag niet vergeten worden dat verzoeker bijzonder kwetsbaar is aangezien hij zijn land van herkomst diende te verlaten omwille van bedreigingen door Hamas. Verzoeker kan niet de schuld krijgen voor het hopen op een verbetering van hun leefsituatie. Uit een grondige lezing van de verklaringen van

verzoeker blijkt immers dat hij werd blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in Griekenland.

4.1.3. Geen effectief statuut in Griekenland

Op basis van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren indien de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De inhoud van deze internationale bescherming wordt binnen de EU, naar analogie van wat reeds in de Conventie van Genève werd opgenomen, gereguleerd door artikels 20-35 van de Kwalificatierichtlijn. Internationale bescherming behelst in de zin niet alleen een recht op verblijf en bescherming tegen refoulement, maar ook toegang tot een aantal sociale rechten, waarbij de lidstaat op zijn minst dient te garanderen de persoon die internationale bescherming geniet niet te discrimineren ten aanzien van haar eigen burgers.

Overeenkomstig de Kwalificatierichtlijn omvat een beschermingsstatus onder meer ook het recht op toegang tot werk (art. 26 kwalificatierichtlijn), toegang tot sociale voorzieningen (artikel 29 kwalificatierichtlijn) en toegang tot huisvesting (art. 32 kwalificatierichtlijn).

In Griekenland wordt op geen enkele manier voorzien in deze basisrechten, waardoor de 'bescherming' die verzoekers om internationale bescherming er krijgen eigenlijk zonder enige inhoud is.

"(...)"

(stuk 5, AIDA, Country Report Greece, maart 2018, p. 176, te consulteren via: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>, verzoeker zet vet)

In casu moet niet zozeer worden nagegaan in welke omstandigheden verzoeker leefde in Griekenland voor zijn vertrek. Wat hoofdzakelijk van tel is, zijn de omstandigheden waarin hij zal terechtkomen in geval van terugkeer.

Verzoeker heeft een recht op bescherming overeenkomstig de kwalificatierichtlijn. Het is niet strikt noodzakelijk dat een inbreuk op de rechten van het EVRM wordt vastgesteld.

Bovendien loopt verzoeker een grote kans in Griekenland om dakloos te eindigen, wat een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.

Verzoeker wil graag twee arresten van respectievelijk uw Raad en het Hof van Justitie benadrukken waarin effectieve internationale bescherming onderzocht werd.

In het arrest nummer 211 220 van 18 oktober 2018 vernietigde uw Raad een beslissing van het CGVS tot niet-ontvankelijkheid. Uw Raad oordeelde in dit arrest dat er door het CGVS onvoldoende rekening werd gehouden met de omstandigheden waarin personen met een beschermingsstatuut in Griekenland leven. Verschillende elementen, waaronder het feit dat de beschermde persoon op straat leefde, geen toegang had tot medische zorg, en kou en honger leed, zorgden ervoor dat een terugkeer naar Griekenland zou leiden tot een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling. Dit had in casu tot gevolg dat het beschermingsstatuut in Griekenland als ineffectief werd aanzien.

"(...)"

(Arrest RVV nummer X van 18 oktober 2018, verzoeker zet vet)

Bovendien oordeelde het Hof van Justitie in maart 2019 dat een lidstaat van de EU een verzoek om internationale bescherming niet kan weigeren op grond van een internationale bescherming in een andere lidstaat, wanneer er een risico bestaat dat de verzoeker aan onmenselijke of vernederende behandelingen zal worden blootgesteld. Dit doet zich voor wanneer de verzoeker, ongeacht zijn persoonlijke wensen en keuzes, zich in een situatie van extreme materiële armoede bevindt. Het Hof herhaalt ook dat de socio-economische verplichtingen niet herleid kunnen worden tot een loutere nondiscriminatieplicht t.o.v. de eigen onderdanen.

"(...)"

(Hof van Justitie, C-297/17, C-318/17, C-319/17 et C-438/17 van 19 maart 2019, verzoeker zet vet)

De Nederlandse Raad Van State verwees in een recent arrest naar bovenstaande rechtspraak. In een arrest van 15 juli 2019 schorste de Nederlandse Raad een terugkeer naar Griekenland op. Het arrest betrof een alleenstaande moeder en haar dochter, die als kwetsbaar aanzien werden omwille van de psychologische problemen van de dochter. Hoewel ze in Griekenland erkend werden als vluchteling, besloot de Raad dat ze bij een terugkeer naar Griekenland terecht zouden komen in een toestand van verregaande materiële deprivatie. Omwille hiervan werd de terugkeer naar Griekenland opgeschort.

“(...)”

(stuk 15, arrest van de Raad van State te Nederland, uitspraak 201902302/1/V3, dd. 15 juli 2019)

Uit wat volgt zal duidelijk blijken dat verzoeker voldoet aan het profiel dat de rechtspraak schetst: hij kan onmogelijk rekenen op effectieve bescherming in Griekenland.

4.1.4. Toegang tot huisvesting

Vooreerst had verzoeker in Griekenland geen duurzame huisvesting. Hij verbleef er eerst in een opvangcentrum van erbarmelijke kwaliteit. Om financiële redenen was het voor verzoeker niet mogelijk om gepaste en betaalbare huisvesting te vinden. Hierover legde hij duidelijke en gedetailleerde verklaringen af tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

“(...)”

(Nota's persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13)

Het AIDA-rapport van maart 2019 bevestigt dat het zeer moeilijk is voor mensen die internationale bescherming genieten om toegang te krijgen tot huisvesting. Enerzijds zijn de problemen van verzoeker allemaal aan elkaar gelinkt: hij had geen mogelijkheid om de Griekse taal te leren, waardoor hij onmogelijk werk kon vinden en bijgevolg geen budget had om een huis op de privémarkt te huren.

Daarnaast is de vraag op de Griekse huizenmarkt groter dan het aanbod. Vanwege dergelijke problemen hebben verschillende landen van de Europese Unie de terugkeer van begunstigden in Griekenland in 2017 opgeschort.

“(...)”

(Stuk 5 AIDA, Country Report Greece, maart 2018, pp. 168-181 en 136-140, te consulteren via: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>, verzoeker zet vet)

Verzoeker vreest oprecht dat hij dakloos zal worden bij een gedwongen terugkeer naar Griekenland. Aangezien verzoeker niet op hulp kan rekenen, is de kans bijzonder groot dat hij op straat zal belanden.

“(...)”

(Stuk 3, AIDA, Country Report Greece, maart 2019, p. 185, te consulteren via: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>, verzoeker zet vet)

Informatie uit het AIDA-rapport van maart 2018 toont aan dat, in geval van terugkeer, het risico dat terugkeerders dakloos zullen zijn reëel is. De bewering van verweerster die stelt dat de vrees om dakloos te worden gebaseerd is op een hypothetisch element, gaat bijgevolg zeer kort door de bocht.

Bovendien is de situatie op het vlak van huisvesting niet veranderd sinds het vertrek van verzoeker uit Griekenland. Integendeel zelfs, de situatie is verslechterd. Griekenland wordt nog steeds geconfronteerd met een massale toestroom van verzoekers om internationale bescherming en het land kan hen niet langer de nodige garanties bieden.

Dublin-overdrachten naar Griekenland zijn nog steeds controversieel. De situatie op de eilanden is absoluut hartverscheurend. Elke dag rapporteert de media overbevolking en onmenselijke omstandigheden in de kampen. In Moria is er zelfs sprake van een gezondheids crisis onder de aanvragers van internationale bescherming (stuk 7, Open Migration, Moria: A mental health crisis at Europe's shores, 29 november 2018, te consulteren via: <https://openmigration.org/en/analyses/moria-a-mental-health-crisis-at-europes-shores/>).

Door deze situatie op de eilanden blijft Griekenland in het oog van de storm. Het land verbindt zich ertoe om een maximaal aantal aanvragers van internationale bescherming naar het vaste land over te brengen.

“(...)”

(stuk 8, Daily Finland, Greece vows to improve living conditions of refugees on islands, 16 november 2018, te consulteren via: <http://www.dailyfinland.fi/europe/7953/Greece-vows-to-improve-living-conditions-of-refugees-on-islands>, verzoeker zet vet)

Het lijkt er echter op dat het overbrengen naar het vaste land geen oplossing is, maar enkel de problemen verschuift aangezien de infrastructuur op het vaste land stilaan ook overbevolkt geraakt. Niet alle verzoekers om internationale bescherming kunnen er verblijven.

Het overbrengen van migranten van de eilanden naar het vaste land zet de huisvestingsmogelijkheden voor verzoeker bovendien nog verder onder druk.

Gezien de komende maanden nog duizenden mensen zullen aankomen op het vaste land staat het vast dat de mogelijkheden voor huisvesting voor verzoeker opnieuw miniem zullen zijn.

“(...)”

(stuk 9, Amnesty International, Greece and the EU must move asylum seekers to safety, 6 december 2018, te consulteren via: <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2018/12/greece-and-the-eu-must-move-asylum-seekers-to-safety/>, verzoeker zet vet)

Een recent rapport van het ECRE toont de moeilijkheden aan waarmee verzoeker geconfronteerd werd. Personen die internationale bescherming genieten zijn bij gebrek aan financiële hulp en officiële huisvesting, genoodzaakt om op straat te leven.

“(...)”

(stuk 17, ECRE, Housing out of reach? The reception of refugees and asylum seekers in Europe, 23 mei 2019, p. 33, te consulteren op: <http://www.asylumineurope.org/news/29-05-2019/housing-out-reach-reception-refugees-and-asylum-seekers-europe>, verzoeker zet vet)

Refugee Support Aegean (RSA)/PRO ASYL heeft het voorbije jaar de situatie opgevolgd van personen wiens verzoek om internationale bescherming in een andere EU-lidstaat werd afgewezen omdat ze reeds internationale bescherming genieten in Griekenland. De NGO volgde 4 maanden lang een jong gezin, twee ouders en hun twee minderjarige kinderen, bij hun terugkeer naar Griekenland. Bij gebrek aan een integratieplan door de Griekse overheid en de weinige huisvestingsmogelijkheden was de enige mogelijkheid voor het gezin op straat leven (stuk 18, RSA, Returned recognized refugees face a dead-end in Greece, 9 januari 2019, te consulteren op: <https://rsaagean.org/en/returned-recognized-refugees-face-a-dead-end-in-greece/#homelessness>).

Aangezien een kwetsbaar gezin al niet in aanmerking komt voor officiële huisvesting, is het maar de vraag welk lot verzoeker te wachten staat. Aangezien verzoeker een jonge, alleenstaande man is, wordt hulp en bijstand niet als dringend beschouwd. Er kan geen twijfel bestaan over het feit dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland dakloos zal worden.

Uit zeer recente informatie blijkt bovendien dat de overheid is gestopt met zijn steun aan het Emergency Support to Integration and Accommodation (ESTIA) programma van het UNHCR. ESTIA was de laatste strohalm voor personen die internationale bescherming genieten. Het verleende zowel huisvesting als leefgeld aan personen die internationale bescherming genieten. RSA/PRO ASYL heeft al zijn bezorgdheid geuit, omdat de overheid geen alternatieve huisvesting heeft voorzien. Dit betekent dat honderden mensen plots op straat komen te staan.

“(...)”

(Stuk 19, RSA, Eviction of recognized refugees from accommodation will lead to homelessness and destitution, 5 april 2019, te consulteren op: <https://rsaagean.org/en/evictions-of-recognized-refugees-from-accommodation-will-lead-to-homelessness-and-destitution/>, verzoeker zet vet)

Vrijwilligers in Griekenland bevestigen dat de situatie met de dag ernstiger en uitzichtlozer wordt (stuk 20, Brief van Noam Harris van Mazi Housing Project van 9 juli 2019, stuk 21, Brief van Emma Musty van

Khora Community Center van 7 juli 2019 en stuk 22, brief van Hudson McLane van 14 juli 2019). Hoewel hun getuigenis betrekking heeft op een andere persoon, wiens naam werd geanonimiseerd, omschrijven ze wel de situatie waarin personen die internationale bescherming genieten zich dagelijks bevinden. De mensen leven op straat en hangen af van hulp van allerhande verenigingen voor hun voedsel en kledij.

4.1.5. Toegang tot werk

Op grond van de verklaringen van verzoeker staat het vast dat ondanks zijn vele inspanningen, het voor hem onmogelijk was om werk te vinden. Dit ligt deels aan het feit dat er een extreme krapte is op de Griekse arbeidsmarkt, maar er dient ook erkent te worden dat personen met een migratieachtergrond een bijkomende nauwelijks te overkomen handicap hebben.

Statistieken tonen aan dat er in de praktijk op heden geen toegang tot werk is in Griekenland.

(...)

(stuk 6, RSA, Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece, 23 juni 2017, p 20-21, te consulteren op: www.proasyl.de/wp-content/uploads/2015/12/2017-06-26-Legal-note-RSA-beneficiaries-of-international-protection-in-Greece.pdf, verzoeker zet vet)

De Kwalificatierichtlijn stelt sociaaleconomische taken aan de lidstaten van de Europese Unie. Deze taken kunnen niet simpelweg worden beperkt tot een verbod op discriminatie met de eigen bevolking. Griekenland is niet in staat om een beschermingsstatus aan te bieden die overeenkomt met de Europese Kwalificatierichtlijn.

Deze onmogelijkheid van Griekenland moet gekaderd worden binnen de economische crisis en de asielcrisis waarmee Griekenland wordt geconfronteerd.

Wat de economische crisis en de invloed ervan op de beschermingsstatus betreft, klopt het dat de economische situatie niet in alle lidstaten van de Europese Unie dezelfde is, waardoor de sociaaleconomische bescherming anders is. Dit is op zich geen reden om aan te tonen dat de rechten van personen die om internationale bescherming verzoeken niet worden geëerbiedigd. We moeten echter niet alleen rekening houden met de economische situatie, maar ook met de sociale implicaties. In Griekenland bestaat in de praktijk vrijwel geen bescherming voor vluchtelingen.

Het werkloosheidscijfer in Griekenland is 19%, het hoogste percentage in de Europese Unie. Wat betreft de werkloosheid van buiten de Europese Unie geboren personen, zoals verzoeker, is Griekenland eveneens koploper met een percentage van 35,2.

“(...)”

(stuk 10, Eurostat, Migrant integration statistics – labour market indicators, update van mei 2019, te consulteren via https://ec.europa.eu/eurostat/statisticsexplained/index.php/Migrant_integration_statistics_%E2%80%93_labour_market_indicators, verzoeker zet vet)

“(...)”

(stuk 11, Eurostat, Unemployment Statistics, update van augustus 2019, te consulteren via : https://ec.europa.eu/eurostat/statisticsexplained/index.php/Unemployment_statistics#Recent_developments)

Volgens de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO), die sinds 2011 de welvaart in de verschillende lidstaten meet, scoort Griekenland voor bijna alle indicatoren een slechte score. Dit betreft zowel de tevredenheid van het leven als materiële indicatoren zoals huisvesting, inkomen en werkgelegenheid.

“(...)”

(stuk 12, OECD, How's life in Greece, november 2017, te consulteren via: <https://www.oecd.org/statistics/Better-Life-Initiative-country-note-Greece.pdf>, verzoeker zet vet)

“(...)”

(stuk 13, OECD, Greece, geraadpleegd op 4 maart 2019, te consulteren via: <http://www.oecdbetterlifeindex.org/countries/greece/>, verzoeker zet vet)

Griekenland is een land dat noch zijn eigen burgers, wanneer zij in moeilijkheden verkeren, noch mensen met internationale bescherming, een solide levensstandaard kan bieden. Dit is aldus de perfecte achtergrond voor de groeiende xenofobie en structureel nadeel van mensen met een migratieachtergrond, waar verzoeker ook mee geconfronteerd werd.

“(…)”

(stuk 14, Los Angeles Times, A surge in neo-Nazi attacks terrifies refugees in Greece, 4 juni 2018, te consulteren via: <https://www.latimes.com/world/europe/la-fg-greece-neo-nazis-2018-story.html>, verzoeker zet vet)

Wanneer de economische situatie van een land op zich geen reden is om te oordelen dat een land geen effectieve beschermingsstatus biedt, geldt dit wel voor de sociale implicaties ervan.

Griekenland garandeert geen minimale levensstandaard of minimale sociale zekerheid.

4.1.6. Toegang tot onderwijs en integratie

Verzoeker getuigde gedurende zijn persoonlijk onderhoud over het gebrek aan toegang tot onderwijs en kwaliteitsvolle taallessen. Omwille van het gebrek aan lessen van een degelijk niveau was het voor hem onmogelijk om de Griekse taal onder de knie te krijgen.

“(…)”

(Nota's persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 14-15)

Opnieuw kan niet getwijfeld worden aan de moeite die verzoeker deed om de Griekse taal te leren. Echter waren de lessen die hij kon volgen van een bijzonder lage kwaliteit, waardoor het voor hem de facto onmogelijk was om Grieks te leren.

Er is geen toegang tot onderwijs noch tot enige integratiecursussen in Griekenland. Minstens is de toegang uiterst moeilijk en voldoet deze niet aan de voorwaarden zoals vastgelegd in de kwalificatierichtlijn.

De Griekse overheid biedt geen cursussen aan en slechts een paar organisaties bieden gratis taalcursussen aan voor vluchtelingen en migranten. Het feit dat enkele organisaties dergelijke cursussen organiseren, wil nog niet zeggen dat verzoekers om internationale bescherming er effectief toegang tot hebben. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat deze cursussen van erbarmelijke kwaliteit zijn.

“(…)”

(Stuk 3, AIDA, Country Report Greece, maart 2019, p. 188, te consulteren via: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>, verzoeker zet vet)

4.1.7. Recht op sociale bijstand

Gedurende zijn verblijf in Griekenland ontving verzoeker een miniem bedrag, 90 euro per maand, dat op geen enkele manier voldoende kon zijn om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Objectieve informatie bevestigt dat de toegang tot sociale bijstand in Griekenland voor personen zonder een vaste verblijfplaats, los van alle overige bureaucratische obstakels die werden opgeworpen door de Griekse overheid, onmogelijk is wanneer men niet over een vaste verblijfplaats beschikt.

Verzoeker verwijst dan ook terecht naar:

“(…)”

(Stuk 3, AIDA, Country Report Greece, maart 2019, p. 190, te consulteren via: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>, verzoeker zet vet)

Het gebrek aan opvang of huisvesting bij terugkeer naar Griekenland, zal voor verzoeker meteen ook betekenen dat hij toegang tot andere essentiële sociale rechten verliezen.

Objectieve informatie erkent de enorme obstakels die, in de praktijk, elke toegang onmogelijk maken.

4.1.8. Conclusie

Waar in artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° wordt gerefereerd naar het feit dat een verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, is het essentieel dat dit een beschermingsstatuut betreft dat inhoudelijk in overeenstemming is met de kwalificatierichtlijn.

Het concept 'internationale bescherming' refereert immers naar een vastomlijnd geheel van rechten die aan een persoon gegarandeerd worden, wanneer hij daartoe in aanmerking komt. Op die manier wordt vermeden dat aan personen zoals verzoeker een statuut zonder inhoudelijke consequenties zou worden toegekend.

Daarnaast stelt de kwalificatierichtlijn echter toch ook een soort minimumdrempel voorop, waarbij aan personen met een beschermingsstatuut een minimale levensstandaard wordt gegarandeerd.

Zo blijkt bijvoorbeeld uit artikel 32 van de kwalificatierichtlijn, een artikel dat duidelijk tweeledig werd opgebouwd.

"De lidstaten zorgen ervoor dat personen die internationale bescherming genieten, toegang tot huisvesting hebben, onder vergelijkbare voorwaarden als andere onderdanen van derde landen die legaal op hun grondgebied verblijven."

Verzoeker wenst in deze context te verwijzen naar een belangrijke paper die dr. Ryszard Cholewinski (vandaag actief als migratiespecialist voor de International Labour Organization) reeds in 1999, dus nog voor de huidige kwalificatierichtlijn, opstelde in het kader van de 'Workshop on Refugee and Asylum Policy and Practice in Europe and North America' die op 1-3 juli 1999 werd georganiseerd door de universiteit van Oxford.

In deze paper wees hij erop dat de rechten van vluchtelingen niet mogen ingeperkt worden tot een non-discriminatieplicht voor de ontvangende staat.

"(...)"

(Stuk 16, Ryszard Cholewinski, *Economic and Social Rights of Refugees and Asylum Seekers in Europe*, 1-3 juli 1999, pp. 8-9, te consulteren op: repository.forcedmigration.org/pdf/?pid=fmo:1925, verzoeker zet vet en onderlijnt)

Zeer concreet wordt hier ook het volgende opgenomen omtrent het recht op huisvesting voor vluchtelingen:

"(...)"

(stuk 16, Ryszard Cholewinski, *Economic and Social Rights of Refugees and Asylum Seekers in Europe*, 1-3 juli 1999, pp. 8-9, te consulteren op: repository.forcedmigration.org/pdf/?pid=fmo:1925, verzoeker zet vet)

Uit voorgelegde objectieve informatie over de huidige situatie in Griekenland blijkt zeer duidelijk dat er in Griekenland een ontzettend grote discrepantie bestaat tussen enerzijds de wettelijke wereld en anderzijds de werkelijk situatie op het terrein.

Griekenland is niet meer in staat om minimale sociale voorzieningen te garanderen binnen haar samenleving. Verplichtingen waar ze zich onder meer binnen de ECOSOC toe heeft verbonden.

Dat Griekenland haar sociale verplichtingen tegenover haar eigen onderdanen op een systematische manier niet meer weet na te komen is zonder meer tragisch. In geen geval kan dit echter tot gevolg hebben dat verzoeker zich in het kader van huidige procedure niet zou kunnen beroepen op de minimale verplichtingen die de kwalificatierichtlijn aan alle lidstaten oplegt.

Hierbij is het in geen geval noodzakelijk dat verzoeker onmiddellijk weet aan te tonen dat deze situatie niet alleen in strijd is met de verplichtingen onder de kwalificatierichtlijn (en de Conventie van Genève), maar eveneens een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

Ondergeschikt betekent het feit dat verzoeker een zeer grote kans loopt om, in geval van terugkeer naar Griekenland, dakloos te worden zéér zeker dat hij daar zal blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Verzoeker wil er ten slotte nogmaals op wijzen dat verschillende EU-landen, waaronder ook Duitsland, de terugkeer van personen die in Griekenland een internationaal beschermingsstatuut hebben verkregen hebben geschorst gedurende 2017 (Stuk 5, AIDA, Country Report Greece, maart 2018, p. 177, te consulteren via: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>)

Uit het bovenstaande volgt duidelijk dat verzoeker in geen geval kan genieten van effectieve bescherming in Griekenland.

Dit middel is gegrond.”

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D, van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

De verzoeker betoogt dat hij geen effectieve bescherming genoot door UNRWA en stelt dat hij Gaza ontvluchtte na bedreigingen van Hamas. De verzoeker meent dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, waardoor het vluchtelingenstatuut van rechtswege dient te worden vastgesteld.

2.1.3. In een derde middel voert de verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D, van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht. De verzoeker beroept zich verder nog op een schending van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoeker stelt dat het praktisch onmogelijk is om naar Gaza terug te keren, waar er sprake is van een voortdurende toestand van geweld, wat leidt tot systematische en voortdurende schendingen van fundamentele mensenrechten. De verzoeker meent dat hij van rechtswege als vluchteling erkend dient te worden, gelet op de onmenselijke en vernederende behandeling ten aanzien van de burgers in Gaza.

2.2. Bijlagen bij het verzoekschrift en aanvullende stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden verschillende internationale rapporten en persberichten met betrekking tot de algemene situatie in Gaza en Griekenland toegevoegd (stukken 3-14, 16-19 en 23-30), een arrest van de Nederlandse Raad van State (stuk 15) en drie brieven van vrijwilligers in Griekenland over de situatie waarin personen die internationale bescherming genieten zich bevinden (stukken 20-22).

2.2.2. In een aanvullende nota van 26 augustus 2019 merkt de verzoeker op dat hij sinds zijn verblijf in België herenigd is met zijn boer en vader, die beiden door de commissaris-generaal als vluchteling werden erkend. Als bijlage bij deze aanvullende nota voegt de verzoeker de erkenningsbeslissingen toe van zijn vader en broer (stukken 31 en 32). De verzoeker brengt een rechtstheoretische uiteenzetting naar voor omtrent het begrip ‘gezinslid’ in de zin van artikel 8 van het EVRM en hij verwijst naar een publicatie van de Raad van Europa van 29 januari 2019 waarin de notie ‘gezinslid’ inzake het recht op gezinshereniging van vluchtelingen wordt vergeleken met de notie ‘gezinslid’, zoals deze door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt ingevuld (stuk 33). Vervolgens betoogt de verzoeker dat er tussen hem en zijn broer en vader een verregaande afhankelijkheid bestaat aangezien hij tijdens zijn procedure veel nood heeft aan de morele en psychologische steun van zijn broer en vader. Bovendien zou de vader heel erg afhankelijk zijn van de verzoeker aangezien hij doofstom is en daardoor niet zelfstandig kan leven. De verzoeker stelt dat hij voortdurend optreedt als tolk voor zijn vader en dat hij zijn vader ook op ander manieren helpt, bijvoorbeeld door hem bij te staan wanneer hij buitenshuis gaat. Verzoekers broer zou hiervoor geen tijd hebben omwille van zijn drukke job. De verzoeker betoogt dat het daarom van essentieel belang is dat hij zich in de nabijheid van zijn vader bevindt. Door de vergevorderde afhankelijkheid van zijn vader tegenover de verzoeker, is er volgens de verzoeker sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM indien hij gescheiden wordt van zijn vader en van zijn broer.

Er dient in dit verband te worden gewezen op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Uit de lezing van voormelde aanvullende nota blijkt dat de verzoeker inhoudelijk een nieuw middel ontwikkelt. Immers, in het verzoekschrift heeft de verzoeker geen argumentatie ontwikkeld betreffende de bescherming van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij heeft in zijn verzoekschrift evenmin een concrete betwisting gevoerd omtrent de volgende beoordeling van de commissaris-generaal:

“Immers haalt u aan Griekenland hoofdzakelijk verlaten te hebben naar aanleiding van het gegeven dat uw vader die in België verblijft, doofstom is en om die reden uw hulp nodig heeft in het dagelijkse leven (CGVS, p. 14). Het gegeven dat uw vader doofstom is, wordt niet betwist door het CGVS maar wijzig niets aan het feit dat u door de Griekse autoriteiten reeds internationale bescherming werd verleend en u in Griekenland aldus reële bescherming geniet. Bovendien verblijft ook uw broer, A(...) Y(...) H(...) Y(...) (O.V. nummer ...), die net als uw vader erkend werd als vluchteling in België. U slaagt u er niet in aannemelijk te maken om welke reden uw vader uw specifieke hulp zou nodig hebben en onvoldoende zou kunnen rekenen op bijstand van uw broer hier. U geeft daarbij toe dat uw vader zelfredzaam is in het dagelijkse leven maar wel hulp zou nodig hebben als hij zich buitenshuis begeeft omdat hij slechthorend is. Dat uw broer hier werkt en het druk heeft, is niet relevant. Uw verzoek om in België te kunnen verblijven om vader bij te staan als hij buitenshuis gaat, valt derhalve niet onder reikwijdte van de huidige procedure: u dient daartoe de geëigende procedure aan te vatten. Er kan geenszins op basis hiervan worden besloten dat uw fundamentele rechten zullen worden geschonden bij terugkeer naar Griekenland.”

Het gegeven dat de vader en broer van de verzoeker reeds in België zijn erkend, wordt uitdrukkelijk bevestigd in de bestreden beslissing. De verzoeker had er dan ook onmiskenbaar kennis van op het ogenblik dat hij zijn verzoekschrift indiende. Er wordt verder geen enkele omstandigheid aangevoerd die de verzoeker zou hebben verhinderd om het thans in de aanvullende nota opgenomen middel, waarin de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, in het initiële verzoekschrift te ontwikkelen. Dit klemt des te meer nu de verzoeker ter staving van zijn nieuw middel informatie aanhaalt die dateert van voor de indiening van zijn verzoekschrift (en – *a fortiori* – zelfs van voor het nemen van de bestreden beslissing).

Gelet op artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt de op 26 augustus 2019 overgemaakte aanvullende nota uit de debatten geweerd. De mogelijkheid van het indienen van een aanvullende nota heeft immers tot doel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op de hoogte te stellen van nieuwe elementen die na het nemen van de bestreden beslissing naar voor komen en niet om, na het verstrijken van de beroepstermijn, lacunes in het verzoekschrift op te vullen.

2.2.3. In een tweede aanvullende nota van 25 februari 2020 brengt de verzoeker een aantal foto's bij die hij wil toevoegen aan zijn dossier (stuk 34). De verzoeker geeft aan dat deze foto's tijdens zijn verblijf in Griekenland werden genomen en dat zij de erbarmelijke omstandigheden bevestigen waarin hij in Griekenland diende te (over)leven. De foto's ondersteunen volgens de verzoeker de in het verzoekschrift aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, alsook het betoog omtrent het gebrek aan gepaste, betaalbare en kwalitatieve huisvesting. Ter terechtzitting gevraagd naar de locatie van de voorgelegde foto's, verklaart de verzoeker dat de foto's in Rhodos zijn getrokken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving*

van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. X).

Te dezen voert de verzoeker in de aanhef van het eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zonder echter de minste toelichting te verschaffen over de wijze waarop deze bepalingen zouden zijn geschonden. In diezelfde aanhef wordt tevens gewag gemaakt van een schending van de artikelen 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU. In zijn uiteenzettingen beperkt de verzoeker zich tot de argumentatie dat in Griekenland de aan welbepaalde artikelen van deze richtlijn verbonden rechten van internationaal beschermden, niet of onvoldoende zijn gegarandeerd. De verzoeker verduidelijkt echter niet hoe de thans bestreden beslissing waarbij het in België ingediende beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard, deze of gene van de artikelen 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU zou schenden.

Het eerste middel is op dit punt dan ook niet ontvankelijk.

2.3.2. De thans bestreden beslissing is getroffen met toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“(…) De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;
(…)”

Deze bepaling geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de verzoeker een internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus, geniet in Griekenland. Deze vaststelling wordt ondersteund door de volgende stukken uit het administratief dossier:

- “Eurodac Search Result” waaruit blijkt dat de verzoeker op 31 mei 2018 te Rhodos, Griekenland, een verzoek om internationale bescherming indiende (administratief dossier, stuk 23);
- Brief van de Griekse Dublin Unit van 7 januari 2019 waarbij wordt gemeld dat de verzoeker op 27 juli 2018 de vluchtelingenstatus verkreeg en dat hij in het kader van deze bescherming tevens over een verblijfsvergunning beschikt die geldig is van 31 juli 2018 tot 30 juli 2021 (administratief dossier, stuk 20 en stuk 23);
- De verklaringen van de verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 juni 2019 (administratief dossier, stuk 12, p. 13);
- Mailbericht van verzoekers raadvrouw van 25 juni 2019 met verwijzing naar de nota’s van een medewerker die de verzoeker bijstond tijdens het persoonlijk onderhoud en die heeft opgemerkt dat de verzoeker weliswaar een beschermingsstatuut heeft in Griekenland, maar dat dit statuut niet effectief is omdat de sociale rechten, voorzien de Kwalificatierichtlijn, niet werden gewaarborgd.

Uit deze stukken blijkt dat de Griekse autoriteiten de verzoeker als vluchteling hebben erkend op 27 juli 2018. Dit gegeven wordt door de verzoeker niet betwist en uit niets kan blijken dat de verleende beschermingsstatus niet langer zou gelden.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het in België ingediende verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een andere EU-lidstaat de internationale bescherming hebben verkregen, op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een andere EU-lidstaat internationale bescherming geniet.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) de verzoeker reeds de internationale bescherming geniet in Griekenland en (ii) hij geen gegronde vrees voor vervolging koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, terwijl ook (iii) zijn basisrechten als persoon, die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Omtrent de actualiteit en de geldigheid van de verleende internationale bescherming in Griekenland heeft de commissaris-generaal op goede gronden het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11,14,16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs al zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend, niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X). Volgens informatie in het administratieve dossier is uw verblijfsvergunning geldig tot 30 juli 2021.”

De verzoeker voert hieromtrent geen enkele concrete betwisting en de Raad treedt deze bevindingen, die steun vinden in het administratief dossier, bij.

De Raad wijst erop dat, in het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoeker, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan zijn beschermingsstatus een verblijfsrecht verbonden is alsook de daaraan gekoppelde rechten inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoeker slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name omdat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoeker naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat de verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie en met betrekking tot de levensomstandigheden in Griekenland motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze als volgt:

“In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalde u verschillende redenen aan waarom u niet langer in Griekenland wenste te verblijven.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering, die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Uit uw verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 21 juni 2019, waarbij u specifiek bevraagd werd met betrekking tot uw persoonlijke situatie en omstandigheden in Griekenland en waarbij u in de gelegenheid werd gesteld om de nodige elementen aan te reiken in het kader van de behandeling van uw verzoek, blijkt immers dat u, die van december 2017 tot 2 september 2018 in Griekenland verbleven hebt, niet concreet hebt kunnen aantonen dat u daadwerkelijk verhinderd was om er in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien hebt u evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat u er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebt gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade, en kunnen er in uw hoofde geen indicaties van enige bijzondere kwetsbaarheid worden ontwaard. Immers haalt u aan Griekenland hoofdzakelijk verlaten te hebben naar aanleiding van het gegeven dat uw vader die in België verblijft, doofstom is en om die reden uw hulp nodig heeft in het dagelijkse leven (CGVS, p. 14). Het gegeven dat uw vader doofstom is, wordt niet betwist door het CGVS maar wijzigt niets aan het feit dat u door de Griekse autoriteiten reeds internationale bescherming werd verleend en u in Griekenland aldus reële bescherming geniet. Bovendien verblijft ook uw broer, A(...) Y(...) H(...) Y(...) (O.V. nummer ...), die net als uw vader erkend werd als vluchteling in België. U slaagt u er niet in aannemelijk te maken om welke reden uw vader uw

specifieke hulp zou nodig hebben en onvoldoende zou kunnen rekenen op bijstand van uw broer hier. U geeft daarbij toe dat uw vader zelfredzaam is in het dagelijkse leven maar wel hulp zou nodig hebben als hij zich buitenshuis begeeft omdat hij slechthorend is. Dat uw broer hier werkt en het druk heeft, is niet relevant. Uw verzoek om in België te kunnen verblijven om vader bij te staan als hij buitenshuis gaat, valt derhalve niet onder reikwijdte van de huidige procedure: u dient daartoe de geëigende procedure aan te vatten. Er kan geenszins op basis hiervan worden besloten dat uw fundamentele rechten zullen worden geschonden bij terugkeer naar Griekenland.

Voorts haalt u aan dat u Griekenland hebt verlaten omdat u er, naast uw verblijfsrecht en verblijfsdocument, niets hebt ontvangen: geen taalopleiding, geen werk, geen (financiële) ondersteuning en geen medische hulp. Nochtans geeft u voorts toe dat u in Griekenland 90 euro per maand ontving, u er gehuisvest was in een opvangcentrum en twee gratis maaltijden per dag kreeg. Gevraagd of u ooit gewerkt hebt in Griekenland, ontwijkt u de vraag en stelt u dat er geen werk is in Griekenland. Daarop gevraagd door het CGVS of u werk hebt gezocht, ontwijkt u opnieuw de vraag en zegt u dat de lonen er laag zijn en ze heel weinig betalen. Wanneer het CGVS verder peilt naar uw bereidheid in Griekenland te werken, beweert u in Athene werk gezocht te hebben maar concrete informatie verstrekt u verder niet. Wanneer het CGVS daarop vraagt of u al dan niet naar werk hebt gezocht nadat u erkend werd als vluchteling, slaagt u er niet in een duidelijk antwoord te geven en zegt u dat er op de toeristeneilanden jobs zijn in hotels en restaurants tijdens het seizoen. Gevraagd of u dan een job gevonden hebt, beweert u dat dat moeilijk is en u geeft toe nooit een dag te hebben gewerkt in Griekenland. Hieruit kan moeilijk worden afgeleid dat u niet de kans werd geboden aan het werk te gaan in Griekenland om er uw leven op te bouwen. Het heeft er alle schijn van weg dat u van meet af aan Griekenland wilde verlaten en niet de intentie had zich daar te vestigen. U verklaart immers dat u geen andere keuze had dan een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Griekenland omdat u het zich financieel niet kon veroorloven om te vertrekken en verder te reizen. Uw argumenten volstaan echter niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming in België aangezien dit geen vrees in vluchtelingenrechtelijke zin noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade behelst ten aanzien van Griekenland. Hoewel u beweert dat u in Griekenland het slachtoffer werd van een verkeersongeval en de dader(s) niet vervolgd werd(en) omdat u een vluchteling bent, kan u dit niet staven en blijft dit slechts een bonte bewering. Hieruit blijkt evenmin dat de bescherming die u geniet als vluchteling in Griekenland niet effectief zou zijn. U beweert verder dat mensen vreemd opkijken en angstig reageren wanneer zij horen dat u Arabisch spreekt. Dit betreft opnieuw een veralgemening, waaruit niet kan afgeleid worden dat u in Griekenland het slachtoffer werd van vervolging of blootstelling aan een mensonwaardige of vernederende behandeling. U maakt in uw persoonlijk onderhoud nergens gewag van overige noemenswaardige problemen in Griekenland, wat er op wijst dat u louter op basis van economische motieven en omdat u uw familie hier wenste te vervoegen besloot Griekenland te verlaten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

(...)

De documenten (kopieën) die u voorlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens, alsook hebben sommige documenten betrekking op uw ingeroepen moeilijkheden in Gaza. Deze elementen staan op zich niet ter discussie en vermogen dan ook geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie.”

De verzoeker brengt hiertegen in dat de algemene situatie in Griekenland niet in overeenstemming is met de internationale normen inzake het statuut van internationale bescherming. Hij wijst enerzijds op de veiligheidsproblemen die hij in Griekenland heeft gekend en betoogt anderzijds dat de beschermingsstatus die hij in Griekenland geniet niet voldoet aan de minimale vereisten die daaraan door de richtlijn 2011/95/EU worden gesteld op het vlak van toegang tot werk, sociale voorzieningen, huisvesting, onderwijs en integratie.

Wat betreft de veiligheidsproblemen in Griekenland, wijst de verzoeker erop dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 21 juni 2019 getuigd heeft dat hij zich onveilig voelt in Griekenland omdat hij er het slachtoffer was van een verkeersongeval en de daders niet werden vervolgd omwille van zijn

afkomst. De verzoeker citeert in dit verband een passage uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal deze verklaringen in ogenschouw heeft genomen en dat hij heeft gemotiveerd dat de verzoeker wel beweert dat hij in Griekenland het slachtoffer werd van een verkeersongeval en dat de dader(s) niet vervolgd werd(en) omdat hij een vluchteling is, maar dat hij dit niet kan staven en zich beperkt tot een loutere bewering. Uit de geciteerde verklaringen kan bovendien niet blijken dat de verzoeker zich omwille van het beweerde gebrek aan vervolging van de daders onveilig zou hebben gevoeld in Griekenland. Integendeel verklaarde de verzoeker dat het niet om een ernstig verkeersongeval ging. Ook nu komt de verzoeker niet verder dan het uiten van loutere beweringen die niet met enig stuk worden gestaafd. Deze beweringen betreffen bovendien slechts een eenmalig feit dat zich in Griekenland zou hebben voorgedaan en noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de uiteenzettingen in het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker bij de Griekse politie een klacht zou hebben ingediend tegen de dader of de daders. Verzoekers kritiek doet dan ook geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat uit deze verklaringen niet blijkt dat de bescherming die de verzoeker in Griekenland geniet als vluchteling niet effectief zou zijn. De omstandigheid dat verzoeker zich als vluchteling in een zeer kwetsbare positie bevindt, doet hieraan geen afbreuk.

Wat betreft zijn argument dat de beschermingsstatus die hij in Griekenland bezit niet voldoet aan de minimumnormen die de richtlijn 2011/95/EU de lidstaten oplegt, herhaalt de verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden in Griekenland en verwijst hij naar landeninformatie met betrekking tot de toegang tot huisvesting, werk, onderwijs, integratie, sociale voorzieningen en gezondheidszorg. Deze landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie op zich volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Door slechts op algemene wijze moeilijkheden in te roepen met betrekking tot de toegang tot onder meer huisvesting, tewerkstelling, basisonderwijs en kwaliteitsvolle taallessen en sociale bijstand, blijft verzoeker hiertoe in gebreke. Hoewel de door hem bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijft de verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd. Uit de door hem voorgelegde algemene informatie blijkt immers niet dat elke vluchteling die in Griekenland verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt of er terecht komt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (*cf.* HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 91).

Uit de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat *in casu*, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat de verzoeker niet aantoonbaar dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. De verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in de vaststellingen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Hij beperkt zich er in wezen toe zijn eerdere verklaringen te herhalen en te verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie. Hiermee toont de verzoeker niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoeker geheel voorbij gaat aan de vaststellingen dat hij in zijn verklaringen zeer vaag blijft omtrent zijn zoektocht naar werk en de werkmogelijkheden in Griekenland, dat uit zijn verklaringen moeilijk kan worden afgeleid dat hem in Griekenland niet de kans werd geboden aan het werk te gaan om er zijn leven op te bouwen en dat zijn verklaringen er integendeel op wijzen dat hij van meet af aan Griekenland wilde verlaten en niet de intentie had zich daar te vestigen, daar de verzoeker aangaf dat hij geen andere keuze had dan een beschermingsverzoek in te dienen in Griekenland omdat hij het zich financieel niet kon veroorloven om te vertrekken en verder te reizen.

In zoverre de verzoeker aanvoert dat hij oprecht vreest dat hij dakloos zal worden bij een terugkeer naar Griekenland aangezien hij niet op hulp kan rekenen en hij anderzijds verwijst naar het feit dat het voor mensen die internationale bescherming genieten zeer moeilijk is om toegang te krijgen tot huisvesting,

wijst de Raad erop dat deze stelling gebaseerd is op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker *in concreto* aantoont dat hijzelf in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit de voorliggende stukken en uit verzoekers verklaringen blijkt met name dat de verzoeker samen met zijn vader is toegekomen in Griekenland, dat zij beiden een maand in Athene in een jeugdhuis verbleven, dat zijn vader er toen is in geslaagd om per vliegtuig van Athene naar België te vertrekken, dat hijzelf ook samen met zijn vader naar België wilde reizen, doch dat dit niet is gelukt omdat hij op de luchthaven van Athene werd opgepakt, dat hij daarna tevergeefs vanuit Athene en later vanuit Rhodos probeerde door te reizen en dat hij dan wegens gebrek aan financiële middelen geen andere keuze had dan op 31 mei 2018 te Rhodos een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hieruit blijkt inderdaad niet dat de verzoeker ooit de intentie heeft gehad om zich als internationaal beschermd in Griekenland te vestigen (administratief dossier, stuk 23 en stuk 12, p. 3 en p. 13). Verder verklaarde de verzoeker dat hij in Rhodos in een opvangcentrum verbleef, hetgeen een oud en ongeschikt pand was, dat hij een financiële steun ontving van 90 euro per maand en daarnaast ook twee maaltijden per dag (administratief dossier, stuk 12, p. 13). Nadat de verzoeker op 27 juli 2018 als vluchteling erkend werd en hij enkel dagen later zijn verblijfsvergunning als beschermd verkreeg (administratief dossier, stuk 20), is de verzoeker volgens zijn verklaringen begin september 2018 reeds vanuit Athene per schip naar Bari, Italië, gereisd, vervolgens van Bari (Italië) met de bus naar Brussel via Milaan en Frankfurt (Duitsland) (administratief dossier, stuk 12, p. 15). Bijgevolg heeft de verzoeker, nadat hij in Griekenland als vluchteling werd erkend, slechts ongeveer een maand in Griekenland verbleven en is hij bovendien in die maand ook reeds van Rhodos naar Athene gereisd teneinde er zijn reis naar België voor te bereiden. Hieruit blijkt dat de verzoeker geen concrete stappen heeft gezet om huisvesting te vinden nadat hij als vluchteling werd erkend. De verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij, bij een terugkeer naar Griekenland, verstoken zou blijven van enige huisvesting.

Bovendien merkt de Raad op dat de verzoeker naar diverse rapporten verwijst die handelen over de situatie in de vluchtelingenkampen, terwijl verzoeker niet aantoont bij een terugkeer naar Griekenland in een dergelijk kamp terecht zou komen. Verzoekers procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Griekenland is immers afgerond en hij werd erkend als vluchteling. De door de verzoeker bijgebrachte informatie is, in zoverre ze betrekking heeft op de overbevolking en levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen, dan ook niet dienstig. Ook de foto's die werden overgemaakt middels de aanvullende nota van 25 februari 2020, zijn niet dienstig. Op deze foto's, die niet gedateerd zijn en die volgens de verzoeker werden genomen in Rhodos en zouden aantonen in welke erbarmelijke omstandigheden hij er diende te overleven, kan immers noch de verzoeker, noch enig ander persoon worden herkend. Het betreft straatbeelden met matrassen op de grond en andere geïmproviseerde slaappleaatsen, en beelden van een gebouw dat veel weg heeft van een kraakpand. De beelden kunnen echter op geen enkele wijze concreet in verband worden gebracht met de situatie van erkende vluchtelingen in Rhodos. Bovendien dient opnieuw te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij amper een maand na de erkenning als vluchteling, reeds via Athene is vertrokken om uiteindelijk in België opnieuw een beschermingsverzoek in te dienen. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij als erkend vluchteling verplicht zou zijn om op Rhodos te gaan wonen, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij met zijn verblijfsvergunning vrij vanuit Rhodos naar Athene kon reizen. De verzoeker toont met de voorgelegde foto's en met de algemene landeninformatie dan ook niet aan dat hij, bij een terugkeer naar Griekenland, als erkend vluchteling geen adequate huisvesting zal kunnen verkrijgen.

Evenmin toont de verzoeker aan dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. In zoverre hij in het verzoekschrift aanvoert dat het, ondanks zijn vele inspanningen, voor hem onmogelijk was om werk te vinden, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat hij, na zijn erkenning als vluchteling, effectief werk heeft gezocht in Griekenland (administratief dossier, stuk 12, p. 13-14). Op de vraag of de verzoeker naar werk heeft gezocht, antwoordde hij dat de lonen er heel laag zijn en dat men er heel weinig betaalt. Voorts verklaarde de verzoeker dat er in de hoofdstad geen vacatures zijn maar dat er wel veel toeristeneilanden zijn waar er in het seizoen jobs zijn in hotels en restaurants. De verzoeker gaf niet aan dat hij ooit naar een job heeft gezocht in de toeristische sector. De verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij diverse (vruchteloze) inspanningen heeft geleverd om werk te vinden of dat hij geen werk zou kunnen vinden bij een terugkeer naar Griekenland. Aangezien de verzoeker Griekenland zeer snel heeft verlaten nadat hij er als vluchteling werd erkend en hij geen echte en geloofwaardige pogingen heeft gedaan om er een job te vinden, kan de Raad niet aannemen dat de verzoeker als erkend vluchteling wegens het gebrek aan kennis van het Grieks geen werk kon vinden,

noch kan worden aangenomen dat de verzoeker omwille van het gebrek aan werk geen betaalbare woning kon vinden op de privémarkt.

Waar de verzoeker verwijst naar de extreme krapte op de Griekse arbeidsmarkt, het hoge werkloosheidscijfer in Griekenland, zeker voor personen die buiten de Europese Unie geboren zijn en de slechte score van Griekenland voor de welvaartindicatoren, waartoe hij citeert uit diverse aan het verzoekschrift gevoegde rapporten, benadrukt de Raad dat uit de algemene informatie blijkt dat de financieel-economische crisis in Griekenland de arbeidsmogelijkheden in het algemeen negatief beïnvloedt, en dus niet in het bijzonder voor personen die er internationale bescherming genieten. Dat de toegang tot de arbeidsmarkt niet altijd ideaal verloopt en tekort schiet, is zorgelijk maar vormt op zich geen reden om te besluiten dat de verzoeker *in concreto* geen toegang zou hebben tot werk en dit gegeven leidt bovendien niet tot de vaststelling dat de verzoeker in een situatie zou terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers persoonlijke situatie - met name zijn gunstige leeftijd, zijn sportieve interesses, zijn universitaire scholing, zijn vorige werkervaringen als zelfstandig aannemer en als bezigheidstherapeut in een ziekenhuis en zijn kennis van het Engels (administratief dossier, stuk 12, p. 2 en p. 9-10) - wijst er integendeel op dat hij, indien hij daartoe de nodige inspanningen levert, zeker een kans heeft om in Griekenland tewerkgesteld te worden en om zo te kunnen voorzien in meer dan de strikt noodzakelijke levensbehoeften.

Met de argumentatie dat de verzoeker wel moeite deed om Grieks te leren en dat de lessen die hij kon volgen van bijzonder lage kwaliteit waren, beperkt verzoeker zich tot het formuleren van hypothesen en verwijzen naar algemene informatie, waarmee hij echter nog niet aantoont dat hij *in concreto* geen toegang zou krijgen tot (taal)onderwijs. Bovendien weze herhaald dat de verzoeker, als erkend vluchteling, slechts ongeveer een maand in Griekenland heeft verbleven alvorens verder te reizen naar België. Hieruit blijkt dus niet dat de verzoeker, eenmaal hij in Griekenland de vluchtelingenstatus had verkregen, moeite heeft gedaan om de Griekse taal te leren en/of er andere cursussen te volgen. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens niet dat hij in Griekenland ooit *in concreto* heeft geïnformeerd naar de beschikbare taallessen.

In zoverre verzoeker met betrekking tot het recht op sociale bijstand aanvoert dat hij slechts een miniem bedrag van 90 euro per maand ontving en waar hij, in verwijzing naar algemene informatie, aangeeft dat de toegang tot de sociale bijstand afhankelijk is van het hebben van een vaste verblijfplaats, wijst de Raad erop dat uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker geenszins *in concreto* aantoont dat hij geen toegang zou hebben tot onderwijs, de arbeidsmarkt en/of huisvesting.

Waar de verzoeker nog op algemene wijze erop wijst dat in Griekenland op geen enkele manier wordt voorzien in de basisrechten zoals recht op toegang tot werk, tot sociale voorzieningen en huisvesting en er een grote discrepantie bestaat tussen "*enerzijds de wettelijke wereld en anderzijds de werkelijke situatie op het terrein*", benadrukt de Raad opnieuw dat er voor de Europese lidstaten, die allen partij zijn bij het EVRM, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die er internationale bescherming heeft gekregen, er over voldoende of reële bescherming beschikt en dat zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Te dezen blijkt uit de arresten (nr. X van 18 oktober 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het arrest van 15 juli 2019 van de Nederlandse Raad van State (verzoekschrift, stuk 15)) waaruit de verzoeker citeert, en dit nog daargelaten het gegeven dat deze rechtelijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben, niet dat hij geen bescherming van de Griekse overheden heeft gekregen of dat hij niet kan genieten van de aan zijn statuut van internationaal beschermd gekoppelde rechten inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dan wel dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. De verzoeker beperkt zich immers tot het uiten van hypothesen en verwijzingen naar algemene landeninformatie zonder concrete elementen bij te brengen die aantonen dat hij, als erkend vluchteling en gelet op zijn persoonlijk profiel en capaciteiten, in Griekenland geen toegang zou kunnen krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot, onder meer, gezondheidszorg, werkgelegenheid, huisvesting en scholing (*supra*).

De verzoeker toont, gelet op de hierboven aangehaalde overwegingen en vaststellingen, met zijn betoog in het eerste middel niet aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland niet in staat zal zijn om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien en dat hij daardoor buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen. Bovendien heeft de verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij in Griekenland moeilijkheden of

incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade, dan wel dat hij zich niet langer effectief zou kunnen beroepen op de in Griekenland verleende internationale bescherming.

De verzoeker heeft dan ook geen elementen aangebracht die afbreuk kunnen doen aan de niet-ontvankelijkheid van het in België ingediende verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien dient er samen met de commissaris-generaal op te worden gewezen dat de verzoeker, indien hij in België wil verblijven om voor zijn vader te zorgen, daartoe de geëigende procedure dient aan te vatten. Aangezien de bestreden beslissing de verzoeker aldus niet ontnemt van elke mogelijkheid om een verblijf in België te bekomen en zij op zich ook geen verplichting tot terugkeer naar Griekenland inhoudt, kan *in casu* geen schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen. De verzoeker heeft met zijn betoog in het eerste middel overigens ook niet concreet aannemelijk gemaakt dat hij, in geval van terugkeer naar Griekenland, zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat de verzoeker de kans kreeg om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. In het tweede en derde middel betoogt de verzoeker in wezen dat hij van rechtswege als vluchteling erkend dient te worden. De verzoeker betoogt evenwel geheel ten onrechte dat de commissaris-generaal hem heeft uitgesloten van de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 1, D, van het Verdrag van Genève. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming in voorliggend geval als niet-ontvankelijk heeft aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, en dit op grond van de vaststelling dat aan verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat. De verzoeker heeft geen elementen aangebracht die hieraan afbreuk kunnen doen. Verzoekers verwijzing naar de motieven die hem ertoe hebben aangezet om Gaza te verlaten en zijn betoog omtrent de ineffectiviteit van de bescherming, verleend door UNWRA, kan niet dienstig worden aangevoerd daar dit aspect niet het voorwerp, noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de minister er uitdrukkelijk op heeft gewezen dat de verzoeker, omwille van de in Griekenland verleende bescherming, niet mag worden teruggezonden naar Gaza.

Aangezien de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming overeind blijft, kan de verzoeker in zijn het tweede en derde middel niet dienstig voorhouden dat hij van rechtswege als vluchteling moet worden erkend.

2.3.4. In zoverre de verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, dient op basis van wat voorafgaat te worden vastgesteld dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. De verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Nu de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming wordt bevestigd, kan de Raad zich niet uitspreken over de vordering om de verzoeker als vluchteling te erkennen, dan wel om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE